

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΕΤΑΞΑ

ΜΗΝ
ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ
ΠΙΣΩ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

ΑΥΤΟ ΤΗΣ ΦΩΝΑΖΑΝ ΟΛΟΙ.
ΕΚΕΙΝΗ, ΟΜΩΣ, ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΣΕ...

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ώρα ήταν ήδη έξι τα ξημερώματα. Η Φαίδρα κοίταξε το ρολόι, νιώθοντας τον εκνευρισμό της να μεγαλώνει ολοένα και περισσότερο. Έμενε ακόμα μια ώρα μέχρι να τελειώσει η βάρδια της. Να πάρει η ευχή! Απόψε το νοσοκομείο εφημέρευε και η κούρασή της ήταν απερίγραπτη. Είχαν καιρό να δεχτούν τόσα περιστατικά μαζεμένα στα Επείγοντα. Λες κι είχε πέσει κατάρια τούτη τη νύχτα κι ο ένας ασθενής ερχόταν μετά τον άλλον. Δύο βαριά εμφράγματα, ένα σοβαρό τροχαίο και δύο απόπειρες αυτοκτονίας ανάμεσα σ' όλα τ' άλλα. Μόλις πριν από πέντε λεπτά είχε καταφέρει να τρέξει στο μπάνιο, για να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό της. Ένιωθε εξάντληση, νύσταζε. Το κρύο νερό κάπως τη συνέφερε, αλλά εξακολουθούσε να νιώθει τις δυνάμεις της να την προδίδουν. Τα τελευταία βράδια, άλλωστε, δεν κοιμόταν καλά. Μια ανεξήγητη ανησυχία την κρατούσε ξάγρυπνη, ένα δυσσώينو προαίσθημα ότι κάτι θα συνέβαινε, κάτι κακό πιθανόν. Το πρωί πάλευε να σηκωθεί απ' το κρεβάτι, για να καταφέρει να βρίσκεται στην ώρα της στο νοσοκομείο – το καταθλιπτικό νοσοκομείο με τους κάθε λογής ασθενείς, που έκαναν τη ζωή της να μοιάζει ακόμα πιο μίζερη και άδεια.

Δεν ήταν πως δεν αγαπούσε τη δουλειά της. Το ακρι-

βώς αντίθετο! Της άρεσε να προσφέρει, να ανακουφίζει τον πόνο των ανθρώπων, ένιωθε την απόγνωση στο γεμάτο ικεσία βλέμμα τους, που το κάρφωναν πάνω της αναζητώντας γιατρεία. Συγχρόνως αντίκριζε και την ευγνωμοσύνη που πλημμύριζε τα μάτια τους, όταν εκείνη τους έδινε απλόχερα ελπίδα. Ήταν απ' τους ανθρώπους που οι άλλοι ονομάζουν «καλούς Σαμαρείτες». Από μικρή, απ' όταν θυμόταν τον εαυτό της, τότε που ζούσε στο ίδρυμα, ένιωθε την ανάγκη να κάνει μια δουλειά που θα της έδινε τη δυνατότητα να προσφέρει. Και όσο περνούσαν τα χρόνια, η ανάγκη αυτή θέρριευε μέσα της, λες και μ' αυτόν τον τρόπο θα μπορούσε να ξορκίσει το κακό που σφράγισε τη δική της ζωή, να απαλύνει τον πόνο που είχε φωλιάσει στην ψυχή της και εξακολουθούσε να τη βασανίζει. Ναι, σίγουρα την αγαπούσε τη δουλειά της. Όμως, χρειαζόταν και κάτι παραπάνω. Κάτι διαφορετικό από την ψυχοφθόρα καθημερινή επαφή με τους αρρώστους. Κάτι όμορφο, σαγηνευτικό, που θα φώτιζε την άχαρη και μονότονη ζωή της.

Κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη. Δεν θα μπορούσε να πει ότι ήταν όμορφη. Όχι βέβαια. Το πρόσωπό της ήταν πολύ αδύνατο, τα λεπτά της χείλη είχαν μονίμως χαραγμένη στις άκρες τους μια έκφραση μελαγχολίας και στα μικρά πράσινα μάτια της δεν υπήρχε καμία λάμψη, λες και είχαν πρόωρα ξεθωριάσει. Κι αυτή η χλωμάδα που πάντα απλωνόταν στα μάγουλά της, όσο ρουζ κι αν έβαζε – τις ελάχιστες φορές που μακιγιαριζόταν στη ζωή της – δεν έλεγε να φύγει, να καλυφθεί. Την έκανε να μοιάζει άρρωστη και εντέλει παράξενα ταιριαστή με το περιβάλλον του νοσοκομείου. Τα μαλλιά της, ξανθά και σγουρά, έπεφταν ατημέλητα στους ώμους της, αφού το κομμωτήριο αποτελούσε για κείνη έναν

σχεδόν άγνωστο προορισμό. Ήταν αρκετά ψηλή, ένα και εβδομήντα έξι. Πάντα αισθανόταν άβολα με το ύψος της. Στο σχολείο ήταν το ψηλότερο και πιο άχαρο κορίτσι. Όλοι σχεδόν οι συμμαθητές της την κορόιδευαν γι' αυτό. Χριστέ μου, θα προτιμούσε να μην είχε πάει ποτέ σχολείο! Το σώμα της ήταν αθλητικό και γεροδεμένο. Το ότι γυμναζόταν καθημερινά ήταν άλλωστε το μόνο που έκανε για τον εαυτό της. Η άσκηση τη βοηθούσε να διώχνει από το μυαλό της όλα όσα την απασχολούσαν, ακόμα και την καθημερινή της επίσκεψη στο απαίσιο γκρίζο κτίριο γύρω από το οποίο εδώ και χρόνια περιστρεφόταν η ζωή της, το κτίριο όπου την οδηγούσαν τα βήματά της με την ίδια πάντα ελπίδα, το ίδιο καρδιοχτύπι και όπου πάντα ωστόσο ένιωθε την ίδια απελπισία.

Η γυμναστική ήταν η μόνη της διέξοδος, η μόνη επιτηρητή πολυτέλεια. Αλλά μόνον αυτή και τίποτε άλλο. Τίποτε απ' όσα οι γυναίκες παρέχουν στον εαυτό τους, για να διατηρούνται και να νιώθουν όμορφες και ποθητές. Για ποιο λόγο άλλωστε; Εδώ και χρόνια είχε συμβιβαστεί με την ιδιότητα που της απέδιδαν όλοι σχεδόν γύρω της, αυτήν της «γεροντοκόρης»!

Αυτό ακριβώς ήταν το παρατσούκλι της στα Επείγοντα: «η ψηλή» ή «η γεροντοκόρη». Έτσι είχε ακούσει να την αποκαλούν κάποιες απ' τις «ωραίες» και «μοιραίες» του νοσοκομείου, φυσικά πάντοτε πίσω από την πλάτη της. Όχι βέβαια πως την ενοχλούσαν ιδιαίτερα τα σχόλιά τους. Ποτέ δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία σε όσα ψιθύριζε ο κόσμος. Για να λέμε όμως και την αλήθεια, δεν είχαν και πολύ άδικο! Κόντευε τα σαράντα κι εξακολουθούσε να παραμένει σταθερά μόνη. Οι πρώτες ρυτίδες είχαν ήδη κάνει την εμφάνισή τους και είχαν εγκατασταθεί εκνευριστικά αμετακίνητες στις άκρες των μα-

τιών και των χειλιών, στο μέτωπο και ανάμεσα στα φρύδια της. Οι άντρες αναγνώριζαν τις ικανότητές της ως νοσηλεύτριας, αλλά... υπήρχε άραγε κάποιος εκεί μέσα που να την είχε κοιτάξει ποτέ ως γυναίκα; Η απάντηση ήρθε αυθόρμητα στον νου της, μαζί μ' ένα πικρό χαμόγελο: όχι! Εκτός από την εμφάνισή της, που πόρρω απείχε από το να χαρακτηριστεί όμορφη, υπήρχε και στο βλέμμα της μια αυστηρότητα, μια υπερβολική σοβαρότητα, η οποία ίσως να οφειλόταν και στο γεγονός ότι το πράσινο των ματιών της θύμιζε μονίμως παγωμένη λίμνη. Τελικά, ήταν μάλλον η ίδια που δεν επέτρεπε σε κανέναν να την αντιμετωπίσει ως θηλυκό. Όλοι αναγνώριζαν πως ήταν η καλύτερη νοσηλεύτρια των επειγόντων περιστατικών. Πολλές φορές μάλιστα είχε προκαλέσει τον φθόνο των γυναικών συναδέλφων της για τις ικανότητές της, που εγκωμιάζονταν χωρίς φειδώ από τους πάντες. Αλλά, μέχρι εκεί! Κανείς ποτέ δεν σχολίασε θετικά την εμφάνισή της...

Σκούπισε βιαστικά το πρόσωπό της, καθώς άκουσε απέξω μια φωνή να την καλεί επίμονα. Πόσο τυχερή ήταν που δεν φορούσε μείκ απ! Αν ήταν μακιγιαρισμένη, δεν θα μπορούσε να απολαύσει την αίσθηση του κρύου νερού πάνω στο δέρμα της, να νιώσει αυτή τη μοναδική αναζωογόνηση, τη στιγμή που οι σταγόνες αυλάκωναν τα μάγουλά της και έδιωχναν μακριά την κούραση που την κατέβαλλε. Πολλές από τις συναδέλφους της αισθάνονταν την ίδια ανάγκη, η σκέψη όμως ότι έτσι θα χαλούσαν το μακιγιάζ τους αποδεικνυόταν πάντα πιο ισχυρή από την ανάγκη τους.

«Έρχομαι!» φώναξε στη Λίνα, τη συνάδελφο που την καλούσε επίμονα.

Βγήκε από το μπάνιο κι έτρεξε να συναντήσει τη νεαρή νοσηλεύτρια, που ήταν το απωθημένο όλου του αντρικού

προσωπικού του νοσοκομείου. Μια ψηλή καλλονή με κατακόκκινα μαλλιά και σαγηνευτικό θηλυκό κορμί, που ούτε η άχαρη στολή της νοσηλεύτριας δεν κατάφερνε να κρύψει τις χάρες του.

«Έλα, ρε Φαίδρα!» της είπε η κοπέλα με τη χαρακτηριστική έρρινη φωνή της, μόλις την αντίκρισε. «Σε ψάχνει η Αντωνίου... σαν υστερική κάνει. Μια φορά ήρθε κι αυτή νωρίτερα στη βάρδια της κι αποφάσισε να το παίξει ευσυνειδητη προϊσταμένη!» σχολίασε στραβώνοντας κωμικά το στόμα της.

Μάλιστα! Η Μαρίνα Αντωνίου, η προϊσταμένη της... Σκύλα με όλη τη σημασία της λέξης! Εκείνη καθόταν μονίμως αραχτή στο γραφείο της και οι νοσηλεύτριες έτρεχαν πανικόβλητες, ειδικά τις ημέρες που το νοσοκομείο εφημέρευε.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Φαίδρα, κι η φωνή της πρόδιδε την έξαψη που είχε αρχίσει ήδη να αισθάνεται. Μάλλον είχε έρθει και πάλι η ώρα να επιστρατεύσει τις ιδιαίτερες ικανότητές της.

«Έχουμε ένα εξαιρετικά επείγον περιστατικό» απάντησε η Λίνα, διορθώνοντας μια ατίθιση τούφα απ' τα κόκκινα μαλλιά της, που είχε ξεφύγει από τη χαλαρή κοτσίδα της. «Έφεραν κάποιον με τραύμα από σφαίρα... για να είμαι πιο ακριβής, με αρκετά τραύματα από σφαίρες. Κόσκινο τον έχουν κάνει, μιλάμε! Δεν φαίνεται καθόλου καλά... τη βγάζει δεν τη βγάζει».

Η Φαίδρα άφησε τη Λίνα να φλυαρεί και να διατυπώνει εικασίες για την εξέλιξη του ασθενούς κι άρχισε αμέσως να τρέχει. Έπρεπε να φτάσει γρήγορα εκεί όπου την καλούσαν. Η Λίνα την ακολούθησε μ' εκείνο το χαρακτηριστικό λίκνισμα που ξετρέλαινε τους γιατρούς, αποσπώντας τους πολλές φορές από τη δουλειά τους. Η αλήθεια είναι πως ακούγονταν

πολλά για τη νεαρή κοκκινομάλλα, ειδικά για τις νύχτες που είχε βάρδια. Η Φαίδρα όμως δεν έδινε σημασία στα κουτσομπολιά. Μπορεί η Λίνα να μην ήταν η πιο ικανή νοσηλεύτρια, όμως ήταν ευσυνείδητη και ποτέ δεν αρνιόταν να προσφέρει τη βοήθειά της.

Στέκονταν τώρα και οι δύο μπροστά σ' ένα από τα κρεβάτια της αίθουσας των επειγόντων περιστατικών. Ή, πιο σωστά, μπροστά στη σκληρή επιφάνεια που ονομάζεται σανίδα, πάνω στην οποία γίνεται η διαδικασία της ανάνηψης. Εκεί βρισκόταν ξαπλωμένος ένας άντρας γύρω στα σαράντα πέντε. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, που μάλλον κάποιος από το πλήρωμα του ασθενοφόρου το είχε σκίσει στην προσπάθειά του να τον κρατήσει στη ζωή, και τώρα το ρούχο του ήταν κυριολεκτικά βουτηγμένο στο αίμα. Ήταν ολοφάνερο ότι το κορμί του το είχαν διαπεράσει τουλάχιστον τρεις σφαίρες – η μία μάλιστα βρισκόταν εξαιρετικά κοντά στην καρδιά του. Τα μάτια του ήταν κλειστά, αλλά στο πρόσωπό του ήταν διάχυτος ο πόνος. Ένα πρόσωπο που –Θεέ μου, πώς ήταν δυνατόν να κάνει τούτη την ώρα τέτοιες σκέψεις!– φάνηκε στη Φαίδρα πολύ όμορφο, πραγματικά ξεχωριστό. Η μύτη ήταν ολίσια, καθαρά ελληνική, τα μάλα έντονα, λες και τα είχε σχεδιάσει ο καλύτερος πλαστικός χειρουργός, ενώ το οβάλ του προσώπου κατέληγε σ' ένα σαγόνι δυνατό, τετράγωνο, μ' ένα γοητευτικό λακκάκι στη μέση. Ωραίος άντρας, σ' αλήθεια, βγαλμένος θαρρείς απ' τις σελίδες κάποιου αισθηματικού μυθιστορήματος, από κείνα που η ίδια απεχθανόταν βαθιά, καθώς τα θεωρούσε ανόητα, ρηχά και αφόρητα γλυκανάλατα. Κούνησε το κεφάλι της δεξιά αριστερά προσπαθώντας να διώξει αυτές τις άκαιρες σκέψεις. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για τέτοιους συλλογισμούς. Ο άνθρωπος

πέθαινε, κι εκείνη αναλογιζόταν πόσο ωραίος ήταν! Μάλωσε τον εαυτό της, νιώθοντας ένα αίσθημα ντροπής, που την ίδια στιγμή έβαψε άλικά τα μάγουλά της.

«Ξεκινάμε την ανάνηψη!» άκουσε σαν μέσα σε όνειρο τη φωνή του Γεράσιμου Αντωνάκου, του γιατρού που είχε βάρδια εκείνη τη νύχτα. «Η πίεσή του είναι επτά με τρία και εξακολουθεί να πέφτει. Τον χάνουμε!»

Όχι! σκέφτηκε τρομαγμένη η Φαίδρα. Δεν μπορεί να τον χάσουμε... πρέπει να ζήσει... πρέπει να τον σώσουμε! Ένωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά μες στο στήθος της, ενόσω έκανε αυτές τις σκέψεις. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι της συνέβαινε. Πρώτη φορά αισθανόταν έτσι. Ένα μούδιασμα απλωνόταν σε όλο της το σώμα, ένα δυνατό χτυποκάρδι και μια ανεξήγητη έξαψη την κυρίευαν. Και όλα αυτά στη θέα αυτού του άγνωστου άντρα με το λευκό πουκάμισο –τώρα πια κατακόκκινο από το αίμα–, που πάλευε να κρατηθεί στη ζωή.

Η διαδικασία ανάνηψης αποδείχτηκε πολύ πιο δύσκολη απ' ό,τι είχε φανταστεί η Φαίδρα. Δύο φορές τον έχασαν και δύο φορές τον επανέφεραν, με την ίδια να κάνει τις μαλάξεις στο στήθος του με μια πρωτόγνωρη κι ανεξήγητη μανία να τον κρατήσει στη ζωή. Ήθελε να τον σώσει πάση θυσία, έπρεπε να τον σώσει. Πάντα προσπαθούσε με όλες της τις δυνάμεις να επαναφέρει τους ασθενείς της, αλλά κάθε φορά το έκανε για κείνους. Αυτή τη φορά, όμως, ένιωθε πως ήταν... ναι... πως ήταν και για την ίδια. Για έναν απροσδιόριστο λόγο πάλευε να κρατήσει στη ζωή αυτόν τον άγνωστο νεαρό άντρα. Δεν άντεχε στην ιδέα ότι μπορεί να τον έχανε, ότι ο θάνατος θα μπορούσε να αποδειχτεί πιο δυνατός και πιο ικανός από κείνη· ότι ο φοβερός εχθρός θα κατάφερνε τελικά να τον κερδίσει, να τον αρπάξει με τα μακριά, κοκαλιάρικα

δάχτυλά του και να τον σύρει στο ανήλιαγο βασίλειο και το αιώνιο σκοτάδι του. Όχι, δεν μπορούσε να το επιτρέψει αυτό. Αυτός ο άγνωστος άντρας έπρεπε να ζήσει. Και θα έκανε ό,τι περνούσε απ' το χέρι της για να το κατορθώσει, ακόμη κι αν χρειαζόταν να μείνει όλη τη μέρα από πάνω του, κάνοντάς του μαλάξεις στο στήθος.

Ούτε ήξερε πόση ώρα είχε κυλήσει, όταν άκουσε τον εφημερεύοντα γιατρό να λέει:

«Το μόνιτορ δείχνει υποτυπώδη ηλεκτρική δραστηριότητα. Γρήγορα τον απινιδώτē!».

Η προσπάθεια ανάνηψης συνεχίστηκε... 200 joules... 300... δύο φορές... τρεις. Η Φαίδρα κοιτούσε με αγωνία την οθόνη, τη ζωντανή απόδειξη της μάχης που έδινε ο άγνωστος με τον θάνατο, της απεγνωσμένης μάχης που έδινε και η ίδια. Ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει αφύσικα δυνατά στο στήθος της. Μακάρι να μπορούσε να του δώσει λίγο από τον δικό της παλμό, τον δικό της χτύπο.

«Εντάξει, σταθεροποιήθηκε...» άκουσε σαν από πολύ μακριά τη φωνή του Αντωνάκου. «Ετοιμάστε τον για χειρουργείο. Γρήγορα!»

Τότε μόνο κατάλαβε ότι όλο της το κορμί την πονούσε. Τα χέρια της τα ένιωθε κομμένα, τους ώμους της πιασμένους, ενώ οι παλάμες της έκαιγαν από την υπερπροσπάθεια να κάνει την καρδιά του άγνωστου άντρα να ξαναχτυπήσει με κανονικό ρυθμό. Είχε λαχανιάσει και το στήθος της ανεβοκατέβαινε ακανόνιστα.

«Είσαι εντάξει;» τη ρώτησε η Λίνα, κοιτάζοντάς την περίεργα. «Ε, Φαίδρα! Σου μιλάω...»

Εκείνη τινάχτηκε σαν να τη χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα.

«Τι έπαθες, καλέ;» την ξαναρώτησε η Λίνα. «Πού ταξιδεύεις;»

Η Φαίδρα έστρωσε τα μαλλιά της με μια κίνηση γεμάτη αμηχανία. Η Λίνα την κοιτούσε με ένα κάπως ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη.

«Σ’ ακούω...» της απάντησε, προσπαθώντας να μην προδώσει την ταραχή της. «Καλά είμαι, απλώς κουράστηκα απ’ τις μαλάξεις».

«Εμ, πώς να μην κουραστείς! Εσύ, παιδί μου, έκανες σαν τρελή! Απορώ με την αντοχή σου!» είπε η κοκκινομάλλα. «Πάντως, ωραίος άντρας... δεν μπορείς να πεις...» σχολίασε κλείνοντάς της πονηρά το μάτι.

Η Φαίδρα ένιωσε την ταραχή της να μεγαλώνει.

«Ποιος;» ρώτησε δήθεν απορημένη.

«Τι ποιος, καλέ; Αυτός που τόση ώρα πάλευες να τον κρατήσεις ζωντανό. Τα κατάφερες πάντως, μπράβο σου!»

«Τι να σου πω... δεν τον πρόσεξα. Αμάν, ρε παιδί μου! Εδώ ο άνθρωπος πεθαίνει κι εσένα το μυαλό σου εκεί...» απάντησε τάχα ενοχλημένη.

Ή μήπως ήταν πραγματικά ενοχλημένη; Το ενδιαφέρον της Λίνας για τον άγνωστο ξύπνησε κάτι που κοιμόταν βαθιά μέσα της: τη ζήλια. Αν έπρεπε να ανταγωνιστεί την εντυπωσιακή κοκκινομάλλα, ε, σίγουρα δεν είχε καμία τύχη.

«Σιγά μην το πρόσεχες...» την πείραξε εκείνη. «Ξέρω, ξέρω... ο ασθενής, πάνω απ’ όλα ο ασθενής. Αλλά, τι να κάνουμε; Γυναίκες είμαστε, δεν μπορεί να μην το θυμόμαστε κι αυτό πού και πού, έτσι;» την πείραξε η Λίνα και απομακρύνθηκε με το χαρακτηριστικό λίκνισμά της, γελώντας πνιχτά και ναζιάρικα.

Η Φαίδρα απόμεινε να την κοιτάζει. Πόσες φορές δεν είχε προσπαθήσει να αντιγράψει το βάδισμά της, όταν βρισκόταν μόνη στο σπίτι, μπροστά στον καθρέφτη της. Το μόνο όμως

που κατάφερε ήταν να αισθανθεί ακόμα πιο γελοία. Το δικό της βάδισμα δεν είχε ίχνος θηλυκότητας. Σίγουρο και στιβαρό, αλλά καθόλου, ούτε στο ελάχιστο γυναικείο. Άφησε για λίγο το μυαλό της να γυρίσει στο παρελθόν, καμιά δεκαριά χρόνια πριν, όταν είχε γνωρίσει τον Αλέκο. Εκείνος της έλεγε ότι του άρεσε ο τρόπος που περπατούσε, απέπνεε έναν απίστευτο δυναμισμό, θυμίζοντας περήφανο κι ατίταστο άλογο. Έτσι έλεγε... τότε... Έκλεισε σφιχτά τα μάτια και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της, προσπαθώντας να διώξει την τόσο οδυνηρή ανάμνηση. Όχι! Δεν θα αφηνόταν ποτέ να πληγωθεί ξανά. Έπρεπε με κάθε τρόπο να προστατεύσει τον εαυτό της.

Η υπόλοιπη ώρα κύλησε γρήγορα, με διάφορα περιστατικά απ' αυτά που καταφθάνουν καθημερινά στα Επείγοντα. Μια κοπέλα που έκανε απόπειρα αυτοκτονίας –η τρίτη περίπτωση σήμερα– καταπίνοντας μια χούφτα χάπια –μετά την πλύση στομάχου που της έκαναν, μάλλον θα το σκεφτόταν σοβαρά προτού το επαναλάβει–, μερικοί μεθυσμένοι που ήρθαν για ενέσεις καφεΐνης, δύο τραυματίες τροχαίου κι ένας που έπεσε από μπαλκόνι πρώτου ορόφου, σπάζοντας το χέρι και τα δυο του πόδια. Η Φαίδρα έτρεχε πάνω κάτω εκτελώντας μηχανικά τα καθήκοντα της ευσυνείδητης νοσηλεύτριας, αφού το μυαλό της ήταν διαρκώς στον άγνωστο που βρισκόταν στο χειρουργείο, παλεύοντας για τη ζωή του. Θα τα κατάφερνε άραγε; Με μια πρώτη εκτίμηση, τα τραύματά του ήταν πολύ βαριά και σίγουρα ικανά να κόψουν το νήμα της ζωής του. Λογικά, η σφαίρα που τον είχε βρει στο στήθος πρέπει να είχε διαπεράσει τον πνεύμονά του. Η Φαίδρα ένιωθε τα σωθικά της να φλέγονται από ανησυχία. Έπρεπε οπωσδήποτε να μάθει. Να πάρει η ευχή! Σε λίγο τελείωνε τη βάρδια της και θα έφευγε. Εκτός κι αν έβρισκε κάποια δικαιο-

λογία για να παρατείνει λίγο ακόμα την παραμονή της στο νοσοκομείο, μια πειστική δικαιολογία, ώστε να μην προκαλέσει υποψίες. Και το κυριότερο, να μην αρχίσουν να οργιάζουν τα σχόλια πίσω απ' την πλάτη της. Ήδη τη συζητούσαν αρκετά για την εμφάνισή της και τη στάση της να μην ανοίγεται σε κανένα, να μη συναναστρέφεται ουσιαστικά κανέναν. Όσες φορές κάποιες συνάδελφοί της νοσηλεύτριες είχαν προσπαθήσει να έρθουν πιο κοντά της, καλώντας τη για καφέ ή φαγητό, εισέπραξαν την αρνητική απάντησή της. Δεν ήθελε πολλά πολλά, προτιμούσε να παραμένει μοναχική και απρόσιτη. Σταθερά και πάντοτε.

«Κυρία Βασιλείου, έρχεστε λίγο;»

Η φωνή της Αντωνίου, της προϊσταμένης της, μάλλον πιο ήπια απ' ό,τι συνήθως, την έβγαλε από τις σκέψεις της. Χωρίς καθυστέρηση, έσπευσε δίπλα της. Η γυναίκα αυτή έμοιαζε πράγματι με αρπακτικό. Καλά έλεγε η Λίνα. Εντελώς αποστεωμένη, με μύτη γαμψή που θύμιζε γύπα, με μακριά χέρια και δάχτυλα έτοιμα θαρρείς να αρπάξουν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους.

«Κυρία Βασιλείου» ξεκίνησε με την ίδια παράξενα μειλίχια φωνή η προϊσταμένη. «Ξέρω ότι η βάρδια σας τελειώνει όπου να 'ναι... όμως, μόλις τηλεφώνησε η Βερανζέρου. Είναι άρρωστη, λέει, και δεν μπορεί να έρθει. Μήπως θα μπορούσατε εσείς...»

Η Φαίδρα δεν πίστευε στην καλή της τύχη.

«Ασφαλώς, προϊσταμένη!» βιάστηκε να απαντήσει. «Θα μείνω εγώ, δεν υπάρχει θέμα» αποκρίθηκε, προσπαθώντας να κρύψει την ευχάριστη ταραχή που ένιωθε.

«Αυτή η Βερανζέρου!» σχολίασε απαξιωτικά η Αντωνίου. «Όλο προβλήματα δημιουργεί. Τώρα τελευταία μάλιστα,

αρρωσταίνει πολύ συχνά... υπόπτως συχνά, αν καταλαβαίνετε τι εννοώ...»

Η αλήθεια ωστόσο ήταν ότι η νεαρή νοσηλεύτρια ποτέ δεν δημιούργησε κάποιο σοβαρό πρόβλημα, ούτε έλειπε από τη δουλειά της τόσο τακτικά όσο υπαινισσόταν η Αντωνίου. Το μόνο της ελάττωμα ήταν η ομορφιά της. Και γυναίκες σαν την προϊσταμένη δεν το συγχωρούσαν φυσικά αυτό.

«Ας μην το συζητήσουμε περισσότερο, προϊσταμένη» προσπάθησε να τη διακόψει η Φαίδρα. Δεν της άρεσε καθόλου να ακούει κατηγορίες και κουτσομπολιά, και ήταν ολοφάνερο ότι η Αντωνίου είχε τούτη την ώρα όρεξη να επιδοθεί και πάλι στο αγαπημένο της σπορ: το θάψιμο.

«Θα μπορούσα να ζητήσω κι από τη Λίνα να μείνει. Αλλά... δεν της έχω καμία εμπιστοσύνη. Ή να ειδοποιήσω την Αλεξανδράκη, που έχει σήμερα ρεπό. Όμως, να... πώς να το θέσω... έχει οικογένεια, παιδιά... καταλαβαίνετε...»

Ενώ εγώ δεν έχω κανέναν να με περιμένει. Αυτό υπονοεί, σκέφτηκε με πίκρα η Φαίδρα. Πόσο μοχθηρή γυναίκα είναι τελικά...

«Θα μείνω, προϊσταμένη» επανέλαβε κοφτά. «Άλλωστε, εμένα δεν με περιμένει κανείς...» συμπλήρωσε, δείχνοντας στην Αντωνίου ότι είχε πιάσει το υπονοούμενο.

Εκείνη ανταποκρίθηκε μ' ένα πλατύ, εντελώς ψεύτικο χαμόγελο, αποκαλύπτοντας μια σειρά θεόστραβα δόντια που επίμονα εκλιπαρούσαν για επίσκεψη στον οδοντίατρο, και ξαναμπήκε στο γραφείο της. Υπό άλλες συνθήκες, η Φαίδρα θα ένιωθε φοβερά θλιμμένη. Ήταν αλήθεια πως ζούσε εντελώς μόνη, όμως αυτό δεν σήμαινε πως ο οποιοσδήποτε μπορούσε να της το κραδαίνει αυτό σαν να ήταν αναπηρία! Αυτή την ώρα, όμως, δεν την ένοιαζε καθόλου.

Θα έμενε. Μόνο αυτό την ενδιέφερε. Έπρεπε βέβαια να κά-
νει ένα τηλεφώνημα. Θα είχε όλο τον χρόνο να παρακολου-
θήσει την εξέλιξη της υγείας του αγνώστου. Αλήθεια, πώς
να τον έλεγαν; Παύλο! Μακάρι να τον έλεγαν έτσι. Ήταν το
αγαπημένο της αντρικό όνομα. Πάντα ήθελε να γνωρίσει
κάποιον που ονομαζόταν έτσι και να ζήσει μαζί του έναν
μεγάλο έρωτα.

Ήρεμα, κορίτσι μου, σκέφτηκε κοκκινίζοντας. Δεν κατα-
λάβαινε τι είχε πάθει. Από τη στιγμή που πρωτοαντίκρισε τον
άγνωστο, είχε αναστατωθεί.

Οι επόμενες ώρες κύλησαν σχετικά ήσυχα. Η Φαίδρα ρώ-
τησε μια δυο φορές τι γινόταν με τον άντρα που βρισκόταν
στο χειρουργείο, αλλά δεν έλαβε καμία απάντηση. Η εγχεί-
ρηση συνεχιζόταν και η κατάστασή του ήταν αναμφίβολα
κρίσιμη. Η σφαίρα στον πνεύμονα είχε προκαλέσει μεγάλη
ζημιά και ακατάσχετη αιμορραγία. Οι άλλες δύο σφαίρες, μια
χαμηλά στην κοιλιά και μια δεύτερη στον ώμο, δεν ανησυ-
χούσαν τους γιατρούς, αφού τα τραύματα που επέφεραν ήταν
σχετικά επιφανειακά και σίγουρα όχι απειλητικά για τη ζωή
του. Η τρίτη όμως σφαίρα, αυτή που διαπέρασε τον πνεύ-
μονα, μπορούσε κάλλιστα να τον στείλει στον άλλο κόσμο.
Είχαν ήδη περάσει τρεις ώρες από τη στιγμή που άρχισαν να
τον χειρουργούν, όμως ακόμη δεν μπορούσαν να πουν με βε-
βαιότητα ότι είχε διαφύγει τον κίνδυνο.

«Λοιπόν, έχω νέα!» άκουσε μια φωνή δίπλα της, που την
έκανε να αναπηδήσει.

Στράφηκε και είδε τον Γρηγορόπουλο, έναν από τους πιο
παλιούς νοσηλευτές της μονάδας.

«Ο τύπος που μας έφεραν... αυτός ντε που είναι στο χει-
ρουργείο... Ε! πολύ μυστήριο τρένο!»

Η Φαίδρα ένωσε την καρδιά της να χοροπηδάει σαν τρελή στο στήθος της και την ανάσα της να κόβεται.

«Δηλαδή;» ρώτησε, παλεύοντας να μη δείξει την ταραχή της.

«Ήρθε η αστυνομία και ρωτούσε πώς πάει... πήραν και μια πρώτη κατάθεση απ' αυτούς που τον παρέλαβαν. Κανείς δεν ξέρει ποιος είναι! Περίεργο πράγμα... δεν μπορείς να πεις...»

Η Φαίδρα δεν μίλησε. Κοιτούσε τον Γρηγορόπουλο με έκδηλο ενδιαφέρον, κάτι που εκείνος εξέλαβε μάλλον ως διάθεση για κουτσομπολιό.

«Στο ασθενοφόρο ήταν ένα φιλαράκι μου. Αυτός, λοιπόν, μου είπε πως τηλεφώνησε στο ΕΚΑΒ κάποιος άγνωστος και τους ενημέρωσε ότι στο Κολωνάκι, λίγο πιο κάτω από το "Έν Δελφοίς", κειτόταν στο πεζοδρόμιο ένας άντρας τραυματισμένος, ίσως και νεκρός. Και αμέσως έκλεισε το τηλέφωνο. Ο φίλος μού είπε ότι τον βρήκαν πεσμένο μπρούμυτα, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Είχε πάει ήδη κι η αστυνομία κι έψαχνε στοιχεία. Ο τύπος φαινόταν πολύ βαριά, έδειχνε πως μάλλον δεν θα την έβγαζε, οπότε τον μετέφεραν σ' εμάς όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Πάνω του δεν είχε κανένα αντικείμενο που να δηλώνει ποιος είναι. Ούτε ταυτότητα, ούτε δίπλωμα οδήγησης, ούτε καν πορτοφόλι. Τίποτε απολύτως!»

«Μπορεί κάποιος να τον πυροβόλησε και στη συνέχεια να τον λήστεψε» είπε σκεπτική η Φαίδρα.

«Ναι, μπορεί» συμφώνησε ο Γρηγορόπουλος με ύφος Σέρλοκ Χολμς. «Ποιος ξέρει; Αν τη γλιτώσει, θα λυθεί το μυστήριο, αλλιώς... θα μείνουμε με την απορία!»

Και προφέροντας τα τελευταία λόγια, γέλασε ανέμελα. Η Φαίδρα τον κοίταξε αυστηρά. Εκείνος μάλλον δεν κατάλαβε ότι το σχόλιό του ήταν απρεπές και συνέχισε να χαζογελάει.

«Ανόητε!» μουρμούρισε η γυναίκα μέσ' απ' τα δόντια της κι απομακρύνθηκε.

Η αλήθεια ήταν πως την είχαν ενοχλήσει πολύ τα λόγια του. «*Αν τη γλιτώσει...*» Όχι, αυτό δεν έπρεπε να συμβεί, δεν ήθελε ούτε καν να το σκέφτεται. Ο άνθρωπος θα γλίτωνε. Ήταν σίγουρη γι' αυτό! Ο Πέτρου, ένας από τους καλύτερους χειρουργούς τους, θα κατάφερνε να τον κρατήσει στη ζωή. Ήταν σίγουρη πως θα τα κατάφερνε!

ΜΗΝ ΚΟΙΤΑΞΕΙΣ ΠΙΣΩ

Ένας άντρας φτάνει βαριά τραυματισμένος στα Επείγοντα του νοσοκομείου όπου εργάζεται η Φαίδρα ως νοσηλεύτρια και ανατρέπει την ήρεμη ζωή της με μία και μόνη του φράση: «Μην κοιτάξεις πίσω, μπουγαρίνι».

Όταν εκείνος πεθαίνει, αφού πρώτα της αποκαλύπτει ότι δεν ήταν αλλήλος από τον παιδικό της φίλο Παύλο, η Φαίδρα αποφασίζει να ρίξει φως στα αίτια του θανάτου του αλλήλου και να συνεχίσει το δύσκολο έργο του, οδηγώντας έναν εγκληματία στη δικαιοσύνη. Μόνο που, για να τα καταφέρει, θα πρέπει να παρακούσει τη συμβουλή του και να βουτήξει στο παρελθόν, αγνοώντας τους θανάσιμους κινδύνους για την ίδια της τη ζωή.

Ένα ορφανοτροφείο στην Κεφαλονιά, ένας αδιάτακτος εγκληματίας, οι γονείς που ποτέ δεν γνώρισε, μια γυναίκα με σηματομενόμενο πρόσωπο κι ένα μυστικό θα αποτελέσουν τα βασικά κομμάτια του παζλ που καλείται η Φαίδρα να ολοκληρώσει προκειμένου να ανακαλύψει την αλήθεια.

Μια αλήθεια, όμως, που θα την πονέσει και θα τη φέρει αντιμέτωπη με την ίδια της την ύπαρξη. Θα βρει τη δύναμη να την αντέξει και να φτάσει ως το τέλος; Ένας μόνο τρόπος υπάρχει για να τα καταφέρει, παρότι όλοι της φωνάζουν να μην το κάνει:

ΝΑ ΚΟΙΤΑΞΕΙ ΠΙΣΩ...

